

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 173

Anden Session.

61de Møde.

Tirsdagen den 14de Januar.

(Forts.)

Finansministeren (fortsat): Lovens Ord er: Tolden skal tilbagebetales af samtlige toldpligtige Varer, Consumtionen skal ikke saaledes tilbagebetales. Hvad er da Meningen med den hidtil gjældende Godtgjørelse af Consumtionen? Det er, saavidt jeg skjønner — at man godtgjør Consumtionen af de Varer, der føres ud, for at blive ude, — af de Varer, der føres ud til frit Sted, for at blive der, eller til fremmede Steder, men ikke af de Varer, der føres ud, for strax efter, maaskee nogle Timer efter, at føres ind igjen, og, skjøndt der er talt saameget om, at dette ei var uanstændigt, saa veed jeg dog ikke, naar man i en enkelt By, saae Indvaanerne drive alt deres Malkepøg ud, ogsaa det, som var tillagt i Byen og aldrig havde svaret Consumtion, og nogle Timer efter eller ialtsald næste Morgen, da det just var Gyrets Tid endnu, drive det ind igjen og tage Consumtionsgodtgjørelse, — end at man kan kalde det uanstændigt, at det var en for vidt gaaende Brug af denne Tilbagebetaling. Naar jeg fremdeles holder mig til den ærede Viceformands egne Uttringer, nemlig at det er billigt, at Tolden tilbagebetales, hvor den er erlagt, fordi vedkommende Besidder af Varerne ellers taber under Concurrencen, saa kunde jeg ikke forstaae, om han deraf analogisk sluttede, at man skulde indstille, at overalt, hvor det kunde skjønnes, at Varerne vare bestemte til Udførsel, og navnlig overalt, hvor de kunde være bestemte til Udførsel som Provisioner, der skulde vedkommende Besidder være berettiget til, eller ialtsald Regjeringen idetmindste bemyndiget til at bevilge Godtgjørelsen. Dette

forekommer mig, logisk rigtig at følge af den Sammenligning mellem Told og Consumtionslovgivning, hvortil den ærede Vicepræsident støttede sig. Men det forekom mig, at han gjendreb sig selv, naar han vilde drage en videre Analogie.

Hvad dernæst det andet Punkt angaaer, kan jeg ikke have nogen selvstændig Mening derom. Det er af Grev Spønneck opgivet for mig, og det er ogsaa bekræftet af den vedkommende øverste Embedsmand, som siden har gaaet Sagen igjennem med mig, at i Portene i Kjøbenhavn vil en saadan Nedsættelse af Godtgjørelsens Beløb forøge Arbejdet og fremkalde Gæne, — en Gæne, som man ikke mener opveies ved denne Fordeel for de Vedkommende, der have betalt Consumtion i denne korte Tid. Hvad Bægt da det ærede Thing vil tillægge denne Uttring fra Regjerings Standpunkt, maa jeg ganske overlade til Thinget.

Orsted: Saameget det endogsaa er imod min Tilboetlighed at stemme for noget Forslag, som kan forøge Finansernes Afgang i Indtægter ved den store Forandring, som er foresgaaet, kan jeg dog ikke andet end finde, at Retfærdighed kræver en Afændring i den første Deel af § 7. Det er jo ganske aabenbart, at fra det Dieblis af, da Forbrugsafgiften er ophævet i Kjøbstæderne, var det i sin Orden, at ogsaa de Forraad af Forbrugsgjenstandene, som findes paa Stedet, vare fri for Afgift. Jeg skulde imidlertid ikke lægge nogen Bægt paa Sagen, saafremt det blot var saadanne Forraad, som Folk havde til eget Forbrug, hvorom der kunde være Spørgsmaal; men der kan jo være Spørgsmaal om betydelige Udførselsartikler, som en Kjøbmand har anskaffet sig, hvoraf han har maattet betale Consumtion, og hvoraf han igjen maa faae Consumtionen